

been optilt of weer neerzet. Met zijn jongste broertje op den rug stapt hij achter zijn moeder aan. Het kind is nog slaapdrongen, en huilt met afgebroken hikken, terwijl het bibbert van kou. De armen heeft het om Piet geslagen en de knieën in diens lenden gedrukt, terwijl Piet met achteruitgestoken handen hem steunt en draagt.

„Wees maár zoet, hoor Hannes! Hou je maar goed vast, dan zal Piet je wel boven in 't bed leggen, hoor! In 't groote bed van Piet-broer. En dan krijg je morgen het mooie scheepje en vijf knikkers, hoor Hannes! Maar dan moet je niet meer huilen — en dan mag je morgen de laarzen van Piet aan hebben en dan mag jij kapitein wezen!”

Dit laatste voegt Piet er bij, in de stellige verwachting, dat Hannes nu stil zal wezen. Denk eens: de groote laarzen aan en kapitein! Sapperloot, daar zou je wat akelig voor willen verduren, ten minste als je *Piet* Molm bent. Zijn broertje denkt er echter anders over en met luide stem klaagt hij en roept: „Moe! moe!”

Met moeite is onze dappere redder boven gekomen en daar laat hij zijn vracht door moeder van de schouders halen. Nu knort moeder Molm niet meer. Ze weet, dat er, zool geen dadelijk gevaar, dan toch een moeilijke nacht, eenige uren vol angst en zorg voor de kinderen te wachten zijn. En Piet helpt haar flink, dat ondervindt ze. Piet is toch geen kwade jongen — dankbaar voor de hulp, zenuwachtig door de onverwachte drukte en den schrik, pakt ze Piet opeens beet en zoent hem op z'n mond, stevig en hartelijk.

Piet weet niet wat hem gebeurt en, eerst vol verbazing, versted stil staande, begint hij eensklaps te huilen, slaat dan zijn armen om moeders hals en zegt snikkend: „Ik zal heusch beter gaan oppassen, moe. Als ik groot ben zal ik wel voor vader en voor jou den kost verdienen, moe, en ik zal goed werken, en mijn goed niet meer vuil maken met klei, moe!”

En moeder pakt haar jongen, *nu* echt haar jongen, haar beste Piet en zoent hem, als nooit te voren. Nu heeft ook zij het begrepen. Piet is niet slecht, maar Piet heeft behoefte aan hartelijke genegenheid, aan liefde.

Evenwel, het reddingswerk is nog niet afgelopen. Een luid geschreeuw, van beneden komend, doet beiden verschrikt opspringen, terwijl Piet roept:

„Jaap, moeder! Jaap!”

In vliegende vaart ijlt hij de trappen af in het donker, meer vallend dan loopend.

Het water is sterk gewassen en komt hem tot de heup. Met alle kracht moet hij tegen den stroom opwerken, die van de voordeur door den gang stuwt naar de achterdeur. Zijn laarzen hinderen hem wel, doch daaraan denkt hij niet. Eer hij nog bij de bedstede gekomen is, hoort hij geplas en geplons in het water, en snel naderend in de richting van het geluid, komt hij aan de andere zijde van het vertrek, waar de tienjarige Jaap in het water spartelt, slechts nu en dan een gorgelend geluid uitstootend. De jongen is door al het leven wakker geworden en, zijn broertje niet meer naast zich voelend, bang geworden. Onbekend met den toestand is hij uit het bed gestapt.

Het water was echter voor den niet al te grooten Jaap te hoog, en doodelijk